

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Valentin Buga împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Arena Națională”,
intervenient accesoriu Casa Națională de Asigurări Sociale

(anularea ordinului de sancționare disciplinară prin concediere și încasarea
prejudiciului moral)

împotriva deciziei din 29 octombrie 2025 a Curții de Apel Centru,

Dosarul nr. 2ra-868/25
NR. PIGD 2-24136437-01-2ra-09012026

Recursul este vădit neîntemeiat. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie temei de casare a acesteia.

Judecătoria Chișinău, sediul Central – jud. R. Țurcanu
Curtea de Apel Centru - jud. V. Arhip, D. Corlăteanu, N. Ghedrovici

13 mai 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Arena Națională”,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Ion Munteanu,

Gheorghe Stratulat, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 27 noiembrie 2024, Valentin Buga a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Arena Națională”, intervenient accesoriu Casa Națională de Asigurări Sociale, privind anularea ordinului de sancționare disciplinară prin concediere, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la serviciu, a compensației suplimentare, a prejudiciului moral, precum și a cheltuielilor de judecată și de asistență juridică.

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 05 aprilie 2023, a încheiat cu SRL „Arena Națională” contractul individual de muncă nr. 07/04.2023, fiind angajat pe durată nedeterminată în funcția de manager întreținere spații și rețele interne și externe. Ulterior, potrivit Ordinului nr. 93/07-A din 05 iulie 2024, acesta a fost concediat în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii, pe motivul absenței nemotivate de la locul de muncă mai mult de patru ore consecutive în perioada 01 iulie 2024 – 05 iulie 2024.

3. Reclamantul a susținut că sancțiunea disciplinară aplicată este ilegală, întrucât în perioada indicată se afla internat la Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare din București, fiind în incapacitate temporară de muncă din cauza unor afecțiuni cardiovasculare. Acesta a susținut că și-a informat superiorul și angajatorul despre imposibilitatea prezentării la serviciu, iar ulterior a prezentat acte medicale confirmative privind internarea și starea sa de sănătate.

4. Totodată, reclamantul a invocat că ordinul de concediere a fost emis cu încălcarea prevederilor art. 208 și art. 209 Codul muncii, întrucât angajatorul nu i-a solicitat explicații scrise anterior aplicării sancțiunii disciplinare și nu a respectat rigorile procedurale obligatorii privind motivarea ordinului și indicarea modalității de contestare. A mai susținut că vinovăția sa nu a fost demonstrată, iar lipsa de la locul de muncă a fost determinată de incapacitatea temporară de muncă confirmată prin acte medicale.

5. Reclamantul a mai indicat că ordinul de concediere nu i-a fost adus la cunoștință în mod corespunzător și că a luat cunoștință de conținutul acestuia doar după recepționarea răspunsului angajatorului nr. 200 din 18 octombrie 2024 la cererea prealabilă privind soluționarea litigiului pe cale amiabilă.

6. În drept, reclamantul a invocat prevederile art. 43 din Constituția Republicii Moldova, precum și dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. g¹), art. 86 alin. (1), art. 89 alin. (2), art. 206, art. 208, art. 209, art. 329 și art. 330 Codul muncii, susținând că angajatorul a aplicat abuziv sancțiunea disciplinară fără respectarea procedurii legale și cu încălcarea dreptului la muncă și la protecția muncii.

7. Reclamantul a solicitat anularea ordinului de sancționare disciplinară prin concediere, încasarea salariului pentru perioada privării ilegale de posibilitatea de a munci și a lipsei forțate de la serviciu până la pronunțarea hotărârii, încasarea unei compensații suplimentare în mărime de trei salarii medii lunare în locul restabilirii la locul de muncă, compensarea cheltuielilor de judecată și de asistență juridică, precum și repararea prejudiciului moral în cuantumul unui salariu mediu lunar.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

8. Prin hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Central din 12 mai 2025, acțiunea înaintată de Valentin Buga a fost admisă. S-a dispus anularea Ordinului nr. 93/07-A din 05 iulie 2024 privind sancționarea disciplinară a reclamantului prin concediere din funcția deținută anterior. S-a dispus încasarea de la SRL „Arena Națională” în beneficiul lui Valentin Buga a salariului restant pentru întreaga perioadă a privării ilegale de posibilitatea de a munci și a lipsei forțate de la serviciu, până la data de 12 mai 2025 inclusiv, precum și a compensației suplimentare în mărime de trei salarii medii lunare, în locul restabilirii la locul de muncă. S-a dispus încasarea prejudiciului moral în cuantumul unui salariu mediu lunar, precum și a cheltuielilor de judecată, constituite din taxa de timbru în sumă de 200 lei și cheltuieli de asistență juridică în cuantum de 15 000 lei.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

9. La 10 iunie 2025, Societatea cu Răspundere Limitată „Arena Națională”, a declarat apel nemotivat împotriva hotărârii Judecătoria Chișinău, sediul Central din 12 mai 2025, solicitând casarea integrală a hotărârii contestate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea înaintată de Valentin Buga să fie respinsă.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

10. Prin decizia din 29 octombrie 2025 a Curții de Apel Centru a fost respins apelul declarat de SRL „Arena Națională” și s-a menținut hotărârea din 12 mai 2025 a Judecătoria Chișinău, sediul Central.

11. În susținerea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că, la 05 aprilie 2023, între SRL „Arena Națională”, în calitate de angajator, și Valentin Buga, în calitate de salariat, a fost încheiat contractul individual de muncă nr. 07/04/2023, reclamantul fiind angajat pe durată nedeterminată în funcția de manager întreținere spații și rețele interne și externe, ulterior fiind transferat în funcția de manager administrativ spații interne și externe în cadrul Departamentului tehnic.

12. Instanța de apel a constatat că, prin Ordinul nr. 93/07-A din 05 iulie 2024, angajatorul a dispus concedierea reclamantului în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii, invocând absența nemotivată de la locul de muncă pentru perioada 01 iulie 2024 – 05 iulie 2024. Totodată, din actele medicale anexate la dosar, inclusiv biletele de ieșire din spital și adeverința medicală eliberată de Institutul de Urgență pentru Boli Cardiovasculare „Prof. Dr. C.C. Iliescu” din București, s-a confirmat că reclamantul a fost internat în perioada 28 iunie 2024 – 05 iulie 2024, aflându-se în incapacitate temporară de muncă din cauza unor afecțiuni cardiovasculare.

13. Raportând circumstanțele cauzei la prevederile art. 45, art. 81, art. 86, art. 89 alin. (2), art. 206, art. 208 și art. 209 Codul muncii, instanța de apel a reținut că angajatorul nu a probat existența temeiurilor de fapt și de drept pentru atragerea la răspundere disciplinară a salariatului și a aplicat sancțiunea disciplinară fără respectarea procedurii prevăzute de lege. În special, instanța a constatat că reclamantul a informat angajatorul despre imposibilitatea prezentării la serviciu, că nu i-au fost solicitate explicații scrise în condițiile art. 208 Codul muncii și că ordinul contestat nu conținea toate mențiunile obligatorii prevăzute de art. 209 Codul muncii, inclusiv termenul și organul competent pentru contestare.

14. Instanța de apel a apreciat ca neîntemeiate argumentele apelantei privind pretinsul comportament necorespunzător al salariatului și lipsa dreptului acestuia la salariu pentru perioada absenței forțate de la muncă, reținând că raportul individual de muncă a fost încetat în mod unilateral și nelegitim de către angajator. În acest context, instanța de apel a reținut incidența prevederilor art. 329 alin. (1) lit. a), art. 330 alin. (1) lit. b) și art. 90 Codul muncii, constatând că salariatul era îndreptățit la repararea prejudiciului cauzat prin concedierea ilegală, inclusiv prin compensarea salariului pentru perioada privării ilegale de posibilitatea de a munci, acordarea compensației suplimentare, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

15. La 27 noiembrie 2025, SRL „Arena Națională” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Centru din 29 octombrie 2025, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

16. În esență, recurenta a invocat aplicarea eronată a normelor de drept material și încălcarea normelor de drept procesual, susținând că instanțele au apreciat greșit circumstanțele concedierii, au aplicat retroactiv justificarea medicală a absenței și nu au ținut cont că, la data emiterii ordinului nr. 93/07-A din 05 iulie 2024, angajatorul nu dispunea de acte medicale oficiale care să confirme incapacitatea temporară de muncă a salariatului.

17. Recurenta a mai susținut că Valentin Buga nu și-ar fi îndeplinit obligația prevăzută de art. 9 alin. (2) lit. g¹) Codul muncii de a informa de îndată angajatorul

despre imposibilitatea prezentării la serviciu și de a prezenta documente justificative într-un termen rezonabil, iar mesajul transmis prin aplicația Viber nu putea fi considerat o informare oficială suficientă.

18. Totodată, recurenta a invocat că instanțele nu au analizat corespunzător comportamentul anterior al salariatului, pretinsa prezentare tardivă a certificatelor medicale, consecințele financiare suportate de angajator și pierderea încrederii în raporturile de muncă, aspecte relevante pentru aprecierea gravității abaterii disciplinare și proporționalității sancțiunii.

19. Sub aspect procesual, recurenta a susținut că instanța de apel nu a examinat complet și obiectiv cauza, contrar art. 118 și art. 130 din Codul de procedură civilă, și nu a motivat suficient soluția adoptată, în sensul art. 239-241 din Codul de procedură civilă, întrucât nu ar fi răspuns argumentelor esențiale privind lipsa actelor medicale la momentul concedierii, neprezentarea acestora odată cu cererea prealabilă și aplicarea art. 86 alin. (2) Codul muncii.

20. În drept, recurenta și-a întemeiat cererea de recurs pe dispozițiile art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă, invocând interpretarea și aplicarea eronată a normelor de drept material, abaterea instanței de apel de la jurisprudența Curții Supreme de Justiție în materia concedierii disciplinare pentru absență nemotivată, necesitatea asigurării unei practici judiciare uniforme, precum și caracterul arbitrar al deciziei contestate, întemeiate pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor administrate.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

21. Art. 434 alin.(1) – (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

22. Art. 433 alin.(1) lit. a) și f) din Codul de procedură civilă:

„Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat.

23. Art. 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

24. Art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432. Instanța invocă, din oficiu, neatragera în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre.”

25. Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

26. Sub aspectul respectării termenului de declarare a recursului, Completul de judecată reține că dispozitivul deciziei Curții de Apel Centru a fost pronunțat în ședință publică la 29 octombrie 2025, iar decizia motivată a fost notificată participanților la proces prin intermediul poștei electronice la 23 decembrie 2025 (f.d. 209, vol. I). Prin urmare, recursul declarat de SRL „Arena Națională” la 27 noiembrie 2025, prin intermediul poștei electronice, se consideră depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

27. În aprecierea recursului declarat de SRL „Arena Națională”, Completul de judecată îl califică drept vădit neîntemeiat în sensul art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă. Recurenta a invocat dispozițiile art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă, susținând aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural referitoare la concedierea disciplinară pentru absență nemotivată, interpretarea greșită a obligațiilor salariatului prevăzute de Codul muncii, precum și aprecierea nerezonabilă a probelor administrate. Totuși, recurenta nu a demonstrat existența unor încălcări esențiale de drept care să justifice casarea deciziei instanței de apel.

28. Analiza recursului relevă că acesta nu conține critici de drept, ci reia obiecții de fapt deja examinate și apreciate de instanța de apel. Astfel, recurenta își exprimă dezacordul față de soluția instanței de apel, fără a invoca erori de aplicare sau interpretare a normelor legale, limitându-se la aspecte de apreciere a probelor.

29. Instanța de apel a motivat detaliat soluția adoptată, reținând că, în perioada indicată în ordinul de concediere nr. 93/07-A din 05 iulie 2024, Valentin Buga se afla internat în instituții medicale din municipiul București, fapt confirmat prin actele medicale anexate la dosar, și că acesta a informat angajatorul despre imposibilitatea prezentării la locul de muncă. Totodată, instanța de apel a constatat

că angajatorul nu a respectat procedura disciplinară prevăzută de art. 208 și art. 209 din Codul muncii, inclusiv obligația de a solicita explicații scrise salariatului și de a indica în ordin toate elementele obligatorii prevăzute de lege.

30. Recurenta nu combate aceste raționamente prin argumente juridice concrete, formulând doar nemulțumiri generale și subiective față de soluția pronunțată. În absența unor critici pertinente, care să încadreze recursul în limitele stricte ale art. 432 din Codul de procedură civilă, acesta urmează a fi considerat vădit neîntemeiat.

31. În aceste circumstanțe, Completul de judecată constată că cererea de recurs nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de lege și se respinge ca fiind vădit neîntemeiată.

32. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de SRL „Arena Națională”.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Munteanu

Gheorghe Stratulat